

den hele Ind- og Udrangering af Heste at gjøre, ingenlunde kan komme noget Stabilt ind i Stutteriet. Er der imidlertid nogen Virksomhed, hvor det netop er af megen Betydning og Vigtighed, at der følges en eensartet Plan, at man uden Gamlen eller Vallen styrer mod det engang fastsatte Maal, saa er det netop Opbrættervirksomhed; men det er klart, at med en sliq. Bestyrelse af forskjellige Mænd med forskjellige Ansættelser, vil det aldrig blive Tilfældet, hvad Grafringen ogsaa allerede noksom har godgjort. Endelig er der Bygningernes mangelfulde Tilstand. Jeg hører ikke til dem, som troe, at denne er en saadan, at det vil være nødvendigt for Stutteriets fremtidige Bestaaen aldeles at bortflytte dem. Jeg troer ikke, at de sanitaire Forhold ere af den Bestaaelse, at det vil gjøres nødvendigt, men paa den anden Side kan jeg godt indsee, at Manglerne ere saadanne, at de nødvendigviis maae kræve Beføstninger, og jeg troer neppe at feile i, at det ikke vil vinde megen Anklang hos Thinget at bevilge hyderligere Beføstninger paa Stutteriet, navnlig under de nærværende Tidsforhold. — Men selv om alle disse Mangler, jeg nu har omtalt, som klæbe ved Stamtutteriet, lode sig afhjælpe, selv om det lykkes den ærede Minister at fremme en Lov, hvorved der blev raadet Bod derpaa, og selv om det lykkes ham at faae de fornødne Penge til Bygningernes Istanssættelse, saa bliver der dog Noget tilbage, jeg ikke troer den ærede Minister vil være istand til at afhjælpe, og det er, at der skaffes Stutteriet uforskyrret No til i længere Tid at fortsætte sin hele Udvikling. Dette er imidlertid en absolut nødvendig Hovedbetingelse for, at der skal komme Noget ud af et Stutteri, men Enhver kan indsee, hvor vanskeligt det er i et constitutionelt Land som vort, hvor den bevilgende Myndighed er lagt i Repræsentationens Haand, hvor bestandigt forskjellige Ansættelser ville gjøre sig gjældende om den rette Fremgangsmaade, der skal følges paa Stutteriet. Er det nu givet, at det dog i ethvert Fald vil være usikkert med Stutteriets Fremgang, kan jeg ikke tilraade, at der fortsættes med det som Statsindustri i Tider som de nærværende, saaledes som det stilles sig med Landets Finantser, efter de uthjækkelige Aar, der have

ramt os. Jeg troer, at disses Tilstand er af den Bestaaelse, at vi bør afholde os fra at gaae ind paa tvivlsomme Experimenter, som medføre Beføstninger, og at vi tværtimod bør være opfordrede til af hyderste Eone at træffe fornuftige Besparelser paa enhver Konto, for at Underbalancen, som sagten alligevel ikke vil kunne undgaaes, dog ikke skal blive altfor byrdefuld for Statteborgerne. Jeg kan derfor ikke andet end ansee det for min Pligt at tilraade Stutteriets Nedlæggelse, og skal derfor ogsaa stemme for det nærværende Forslag; men ligesom jeg, som Medlem af Stutteri-commissionen, har anset det for ønskeligt, om et Arrangement kunde blive truffet, hvorved Stutteriet gik over til privat Entreprise — en Tanke, jeg dengang havde Grund til at troe kunde realiseres paa en heldig Maade —, saaledes skalde det nu glæde mig, selv om hiin Tanke nu ikke mere lader sig udføre, om den ærede Minister dog ved Realisationen af Bestanden kunde være istand til at træffe saadanne Foranstaltninger, at de gode Elementer, der findes paa Stutteriet, muligens kunde komme Landets Hesteavl tilgode. Derfor har jeg ogsaa troet at burde tilraade det af Udvalget stillede Endringsforslag, hvorved der vil forundes Ministeren en noget længere Tid til Realisationens Fuldførelse. Der er endnu blot et Par Ord, jeg mener at burde udtale inden jeg slutter disse Bemærkninger, og som jeg troer at sthybe Sandheden. Efter de Sagtagelser, jeg har været istand til at anfille paa Stutteriet, kan jeg ikke andet end erkjende, at der i det Hele taget har været en Fremgang der til det Bedre, siden Loven af 1862 udkom, og jeg troer, at dette væsentligt skyldes den nærværende Stutmester, hvis hele Nidkjærhed, Virksomhed og Interesse for det ham Anbetende jeg skal hde al Anerkjendelse, og jeg kan kun beklage, at denne Mand muligens nu vil blive reven ud af den Stilling, i hvis Interesse han har villet affre sine bedste Kræfter, og som har foranlediget ham til at opgive den, han tidligere beskæftede i Samsundet.

Da Ingen videre begjærede Ordet, gik man til Afstemning, hvorved: